

Arrest

nr. 72 879 van 9 januari 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 28 oktober 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 september 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 28 november 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 december 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. TROCH, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart het Russisch staatsburgerschap te bezitten en van Tsjetsjeense origine te zijn. U verklaart afkomstig te zijn uit Sernovodsk (dat volgens uw verklaringen in Tsjetsjenië ligt). U verblijft afwisselend in Sernovodsk en Grozny.

In 1994 gaat u als nieuwslezer en reportagemaker aan de slag bij de tv-zender van Ruslan Gasbulatov. In 1995 werkt u als journalist voor de televisie van de Tsjetsjeense republiek en in 1996 tot 1997 voor de krant Vorozhdenie.

In 1997 rijdt u met de wagen in Grozny. U wordt gestopt door Tsjetsjeense militairen. Ze sleuren u uit de auto en slaan u, maar een aantal voorbijgangers komen tussen. U vermoedt dat uw werk als journalist de oorzaak is van dit incident: u had namelijk een televisiereportage gemaakt waarin u een aantal

mensen (onder andere Dudayev, Jeltsin, Aftarganov) beschuldigde van winst te halen uit het militair conflict in Tsjetsjenië. Bij u thuis worden ook bedreigende woorden op de muren geschreven.

Vanaf 2003 gaat u aan de slag als zelfstandig journalist en maakt u televisiereportages, onder andere voor olie- en gasbedrijven. In 2010 maakt u samen met uw collega A. I. (...) een reportage over de fraude en corruptie bij de compensatieregelingen voor burgers na de oorlog. Overheidsmedewerkers zouden daarin betrokken zijn. In januari 2011 vallen gewapende mensen bij u thuis binnen. Ze doen een huiszoeking, dreigen u te vermoorden en nemen uw internationaal reispaspoort in beslag.

Op 24 mei 2011 belt uw vrouw u op en zegt u dat er opnieuw gewapende mannen zijn binnengevallen bij u thuis op zoek naar u.

Uiteindelijk verlaat u uw land op 25 mei 2011: via Grozny gaat u met de auto naar Brest (Wit-Rusland). Van daar reist u met een minibus verder naar België waar u op 3 juni 2011 aankomt en op 6 juni 2011 asiel aanvraagt.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten voor aan de Belgische asielinstanties: uw intern Russisch paspoort en een kopie van een handgeschreven brief van Ruslan Martagov.

B. Motivering

De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen.

Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd. Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, folteringen, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk. Uit uw verklaringen blijkt dat u op de vlucht bent voor de autoriteiten van uw land; u vreest gearresteerd of vermoord te zullen worden omwille van uw beroep als journalist (CGVS 28.07.2011 & CGVS dd. 8.09.2011 p. 4). Echter, op basis van een grondige analyse van de door u afgelegde verklaringen, dient te worden geoordeeld dat u er niet in slaagt een gegronde vrees voor vervolging zoals vastgelegd in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Om te beginnen legt u geen enkel overtuigend begin van bewijs neer van uw werk als journalist (nochtans dé oorzaak van uw problemen, CGVS 28.07.2011 p. 9). De brief van Ruslan Martagov dd. 26.07.2011 (zie document 2 in administratief dossier) die u voorlegt en die uw journalistiek curriculum zou bevestigen, blijkt slechts een kopie te zijn, waardoor dit document een uiterst beperkte bewijswaarde heeft. Bovendien gaat het om een blote en persoonlijke aanbevelingsbrief, waarvan de inhoud niet met enige objectieve informatie gestaafd wordt. Dat deze brief bezwaarlijk een bewijs van uw vermeend journalistiek werk kan genoemd worden, blijkt bovendien uit een aantal inhoudelijke elementen ervan. Zo vermeldt de brief enkel dat u een journalist - medewerker was van Martagov tijdens zijn politieke loopbaan in Tsjetsjenië in de periode 1995-1996, maar in welke functie dat was of bij welke organisatie/instantie ('journalist van de tv en van een bepaalde krant') blijft vaag. De brief geeft evenmin uitsluitsel over uw freelance activiteiten vanaf 2003 of over de door u aangehaalde problemen (i.e. de aanval in 1997, de bedreigingen op uw huis en de invallen in uw huis in 2011). Bovendien verklaart u dat u Martagov zelf verzocht om deze brief te schrijven (CGVS 28.07.2011 p. 6), wat wijst op een gesolliciteerd karakter. Op deze manier rijzen ernstige vragen bij de ware toedracht van dit document.

Verder verklaart u dat uw activiteiten als journalist van 1994 tot 1997 vermeld stonden in uw werkboekje maar dat dat boekje thuis ligt (CGVS 28.07.2011 p. 12). U verklaart dat u zou proberen het alsnog voor te leggen, maar tot op heden heeft het Commissariaat-generaal hieromtrent nog niets ontvangen. Ook verklaart u dat er effectief artikels van uw hand in kranten zijn verschenen, maar u verklaart daar geen voorbeeld van bij te hebben (CGVS 28.07.2011 p. 11). Als u gevraagd wordt naar een voorbeeld van een tv-reportage die u ooit gemaakt heeft, verklaart u dat u uw eigen archief had maar dat het verbrand is in 1996. Gevraagd naar eventuele reportages die u na 1996 maakte, verklaart u 'op dit ogenblik heb ik het niet bij, maar ik zal proberen iemand te contacteren om dat voor te leggen'. Meer bepaald verklaarde u een reportage voor te zullen leggen over het honderdjarig bestaan van de Tsjetsjeense petroleumindustrie, waarbij u zelf echter niet in beeld komt en ook uw naam niet in de aftiteling vermeld

wordt (CGVS 28.07.2011 p. 11). Tot op heden heeft het Commissariaat-generaal echter nog geen krantenartikels of tv-reportages van uw hand ontvangen.

Daarnaast blijft u bijzonder vaag over uw concrete activiteiten als journalist. Zo verklaart u dat u vanaf 2003 zelfstandig werkte en tv-reportages maakte voor onder andere petroleumbedrijven als Gazprom, Chechegazprom en Grozneftegaz en over corruptie bij verwoeste huizen, maar kan u niet exact zeggen welke reportage u wanneer maakte (CGVS 28.07.2011 p. 10-11). Als u daarna de kans wordt gegeven een (schriftelijk) overzicht op te stellen van welke tv-reportages u maakte en welke krantenartikels u schreef tijdens uw journalistieke carrière, blijkt u hierin niet te slagen: 'ik kan me de datums niet concreet herinneren of de titels van de krantenartikels waarover die gingen' (CGVS 28.07.2011 p. 11). Later verklaart u dat er 'wel een paar' verschenen reportages of artikels van u zijn die nadelig zouden geweest zijn voor bepaalde personen of instanties. Als u daarop gevraagd wordt wie concreet u benadeeld zou hebben door uw journalistiek werk, antwoordt u 'ik weet het niet goed meer' en 'dat herinner ik niet. Dat is lang geleden' (CGVS 28.07.2011 p. 11).

Ook is het niet aannemelijk dat u – ondanks uw bewering dat uw journalistiek werk de reden was voor u om uw land te verlaten (CGVS 28.07.2011 p. 4 & p. 9) – niet weet voor wie precies u op de vlucht bent. U verklaart immers dat u gearresteerd en vermoord zou worden, maar wie dat zou doen, weet u niet. Als u daarop driemaal gevraagd wordt voor wie u op de vlucht bent, beperkt u zich tot uiterst vage omschrijvingen ('dat waren mensen die mij wilden vermoorden', 'dat zijn heel wrede mensen' en 'hoe kan ik dat weten? Ik kan alleen vermoeden'). Gevraagd of die mensen iets met de autoriteiten te maken hebben of dat u dat niet weet, antwoordt u dat het zou kunnen en dat u daar niet zeker van bent, maar dat in uw republiek niets gebeurt zonder dat de overheden daarvan op de hoogte zijn (CGVS p. 4).

Gelet op bovenstaande elementen, kan er geen enkel geloof gehecht worden aan uw bewering als zou u als gevolg van uw vermeend journalistiek werk vervolgd worden in uw land van herkomst. Meer nog, zelfs indien er nog enig geloof kan gehecht worden aan uw hoedanigheid als journalist, kan u de door u aangehaalde problemen niet aannemelijk maken.

Wat betreft de Tsjetsjeense militairen die u in 1997 op straat geslagen zouden hebben, verklaart u dat u vermoedens heeft waarom men u uit uw auto sleurde en u sloeg, nl. uw beroep als journalist. Gevraagd welk specifiek element uit uw journalistiek werk de oorzaak was van het incident, blijft u hierover bijzonder vaag. Pas na de zevende (!) vraag die u ter verduidelijking van de oorzaak gesteld wordt, verklaart u 'ik was volledig tegen het militair conflict in Tsjetsjenië. Dat veroorzaakte dit soort reactie bij dit soort mensen'. Met dat soort mensen bedoelt u 'bijvoorbeeld die mensen die voordeel haalden uit die oorlog'. Als u daarna nogmaals gevraagd wordt welke specifieke reportage u dan (in 1997) gemaakt had, verklaart u dat het om een film ging met als titel 'Tsjetsjeense tragedie' waarin u Dudayev, Jeltsin en Aftarganov aanwees als schuldig aan die gebeurtenissen. Als u daarop gevraagd wordt waarvan u hen dan concreet beschuldigde, antwoordt u 'dat is moeilijk te zeggen' (CGVS 28.07.2011 p. 8). Als u deze vraag tijdens het tweede gehoor herhaald wordt, beweert u dat de reden was dat u voor de krant werkte en dat u een aantal artikels schreef. Als u gevraagd wordt waarover u specifiek artikels of reportages maakte, verklaart u dat er veel artikels waren over mensenrechtenschendingen maar dat u niet meer precies weet welk artikel tot de aanval leidde. Nogmaals gevraagd over welke gevallen van mensenrechtenschendingen het ging, geeft u twee algemene voorbeelden ('bijvoorbeeld er waren luchtaanvallen op huizen van onschuldige mensen' en 'dat ze de huizen van mensen binnengingen'), maar verklaart u tegelijkertijd dat het moeilijk is zich te herinneren welke artikels precies u geschreven heeft (CGVS 8.09.2011 p. 7).

Het is echter bijzonder moeilijk te geloven dat u niet zou kunnen zeggen waarvan u Dudayev, Jeltsin en Aftarganov precies beschuldigde of niet weet welke artikels u precies over welke mensenrechtenschendingen zou geschreven hebben, als uw journalistiek werk – zoals u beweert – daadwerkelijk de oorzaak zou zijn geweest van die slagen die u op straat kreeg.

Wat betreft de invallen in uw huis in 2011, verklaart u dat de reden daarvoor was dat u als journalist informatie verzamelde over corruptie van compensatiebetalingen na de (Tsjetsjeense) oorlog waarbij invloedrijke mensen betrokken waren (CGVS 8.09.2011 p. 4). Hierover dient opgemerkt te worden dat u op een aantal essentiële elementen bijzonder vage en onaannemelijke verklaringen aflegt.

Zo verklaart u dat u die informatie 'vorig jaar' verkreeg; wanneer precies kan u zich moeilijk herinneren. Als u concreet gevraagd wordt waar en wanneer u die informatie ging verzamelen, verklaart u dat het delicaat is om daarop een antwoord te geven en dat u niet zomaar namen kan geven omdat het leven van de getuigen anders in gevaar zou zijn. Daarop wordt u tweemaal uitgelegd dat de asielprocedure die u doorloopt uiterst vertrouwelijk is en dat er geen informatie aan derden wordt doorgegeven, waarna u verklaart 'U bent geïnteresseerd hoe ik dat deed, dus ik zal proberen dat uit te leggen. Er waren mensen die akkoord gingen om hun info te geven door middel van interviews. We namen dat op'. U verklaart dat u 'ongeveer 8 à 10' mensen ging interviewen. In het licht van uw vorig antwoord, is het echter bijzonder vreemd dat u meermaals geen antwoord kan geven op de vraag waar en wanneer precies u wie ging interviewen (CGVS 8.09.2011 p. 4-5). Aangezien deze door u verzamelde informatie de aanleiding was

tot de invallen bij u thuis, kan van u echter verwacht worden dat u kan specificeren waar en wanneer u die informatie verzamelde.

Verder verklaart u op de vraag wie van de autoriteiten betrokken was bij de fraude, dat er in uw republiek niets gebeurt zonder dat Kadyrov er iets van weet. U verklaart dat er invloedrijke mensen betrokken waren bij de fraude (CGVS 8.09.2011 p. 4), maar later heeft u het enkel over de vage begrippen 'de autoriteiten' en 'die personen die aan het hoofd staan van de compensatiediensten'. U verklaart dat de getuigen niemand bij naam noemden, behalve Kadyrov en diens eerste minister Baysultanov. Als de militairen effectief binnengevallen waren omwille van uw interviews over de corruptie bij compensatieregelingen, is het heel ongeloofwaardig dat u niet verder geraakt dan een aantal algemene begrippen en dat u over de personen aan het hoofd van de compensatiediensten verklaart dat het niet eens de moeite waard is hun namen te onthouden en over eerste minister Baysultanov dat u niet geïnteresseerd bent in hem (CGVS 8.09.2011 p. 4-5).

Tenslotte verklaart u dat uw cameraman A. I. (...) de videotapes met de interviews bijhield, dat u hem zei dat hij ze moest weggooien maar dat u niet weet wat hij ermee uiteindelijk gedaan heeft. Als u gevraagd wordt of u hem daarover gesproken heeft, zegt u 'Ik vroeg hem wat hij ermee deed. Hij zei dat ze niet meer bestonden, maar ik vroeg niet meer details over wat hij ermee gedaan had of zo'. Aangezien uit uw verklaringen blijkt dat deze videotapes raken aan de kern van uw asielrelaas, kan van u nochtans redelijkerwijs verwacht worden dat u weet wat er met de tapes gebeurd is of dat u zich op zijn minst informeert wat ermee gebeurd is. Door uw verklaringen echter komt de geloofwaardigheid van uw relaas ernstig in het gedrang.

Aangaande uw reisroute, verklaart u met de auto van Grozny naar Brest (Wit-Rusland) gereden te zijn en van daar met een minibus naar België; u bleef de hele tijd in deze voertuigen. U verklaart dat u geen enkel document had onderweg en dat u zonder geldig internationaal reisdocument heeft gereisd, ook niet met een vals paspoort. U verklaart ook dat u onderweg geen identiteitscontrole kreeg, dat u niets merkte van een douane of grensovergang onderweg en dat u geen praktische afspraken had gemaakt met de mensen die u voor uw reis betaalde voor het geval u wel controle zou krijgen (CGVS 28.07.2011 p. 6-7). Deze verklaringen zijn echter weinig geloofwaardig. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt immers dat zowat alle etnisch Tsjetsjeense asielzoekers in het bezit zijn van geldige Russische (reis)documenten op het moment dat ze de Russische Federatie verlaten en dat er bij binnenkomst in de Schengenzone strenge identiteitscontroles plaatsvinden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen en dit op strikt individuele wijze. Het is dan ook onwaarschijnlijk dat u zonder enige reisdocumenten het grondgebied van de Schengenzone zou betreden hebben, dat u geen identiteitscontrole zou hebben gehad aan de grens of dat u geen praktische afspraken had gemaakt voor het geval u wel controle zou krijgen. Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u uw reisdocumenten bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties, om zo de hierin vervatte informatie over bijvoorbeeld een eventueel door u verkregen visum voor uw reis naar België, het moment en de wijze van uw vertrek, verborgen te houden.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuur en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet.

Uw intern Russisch paspoort bevat enkel persoonsgegevens die hier niet betwist worden. De brief van Martagov werd reeds eerder besproken. Bijgevolg wijzigen deze documenten niets aan deze beslissing.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekende partij beroept zich in een eerste middel op de schending van artikelen 57/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en op de schending van de materiële motiveringsplicht. In een tweede middel roept verzoekende partij de schending in van de artikelen 1, A (2) en 33 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van de artikelen 48/3, 48/4 en 52 van de vreemdelingenwet en van artikelen 3, 5 en 6 van het EVRM. Hiertoe gaat verzoekende partij in op de motieven van de bestreden beslissing en tracht deze te verklaren dan wel te weerleggen.

Ingevolge hun onderlinge verwevenheid oordeelt de Raad dat deze middelen gezamenlijk dienen te worden onderzocht.

2.2.1. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekende partij niet aanvoert op welke manier artikel 52 van de vreemdelingenwet zou zijn geschonden, terwijl de uiteenzetting van een middel niet alleen vereist dat wordt aangevoerd welke bepaling of welk beginsel geschonden wordt geacht, doch ook de manier waarop ze werden geschonden door de bestreden beslissing. Verzoekende partij beperkt zich in haar betoog tot een loutere verwijzing naar voormelde wetsbepaling. Dit onderdeel van het middel is derhalve niet ontvankelijk.

2.2.2. Betreffende de verwijzing van verzoekende partij naar artikel 3 EVRM wijst de Raad erop dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekende partijen een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend werd gesteld.

De schending van artikel 5 EVRM en van artikel 33 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 kan niet dienstig worden aangevoerd tot staving van onderhavige vordering tegen de beslissing van de commissaris-generaal waarbij, zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, uitsluitend over de hoedanigheid van vluchteling van betrokkene en over het al dan niet toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus uitspraak wordt gedaan (vgl. RvS 12 maart 2008, nr. 180.930).

Tenslotte stelt de Raad vast dat de schending van artikel 6 EVRM niet dienstig kan worden ingeroepen, nu het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in het arrest van 5 oktober 2000, in de zaak MAAOUIA tegen Frankrijk, heeft beslist dat artikel 6 EVRM niet van toepassing is op het asielrecht (RvS 7 juli 2006, nr. 161.169).

2.2.3. De Raad merkt op dat niet kan worden ingezien op welke wijze de bestreden beslissing artikel 57/6, eerste lid van de vreemdelingenwet zou hebben geschonden daar deze wetsbepaling enkel een regeling van de bevoegdheid van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen betreft. Daarenboven toont verzoekende partij *in concreto* niet aan op welke wijze een schending van dit artikel voorligt en de commissaris-generaal zijn bevoegdheid zou hebben overschreden. Het derde lid van dit artikel is op verzoekende partij niet van toepassing daar verzoekende partij geen onderdaan betreft van een lidstaat van de Europese Gemeenschappen of van een land dat partij is bij een toetredingsverdrag tot de Europese Unie dat nog niet in werking is getreden. In de mate dat verzoekende partij bedoelt dat een schending voorligt van artikel 57/6, tweede lid van de vreemdelingenwet dat aan de verwerende partij de verplichting oplegt haar beslissingen met redenen te omkleden met vermelding van de omstandigheden van de zaak wijst de Raad erop dat aan de formele motiveringsplicht, zoals mede bepaald bij artikel 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van

de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.5. Waar verzoekende partij betreffend haar werkboekje opmerkt enkel een gefaxte kopie te kunnen bijbrengen (bijlage 7 bij het verzoekschrift) wijst de Raad erop dat aan faxberichten en fotokopieën geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend daar deze gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren zijn (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135; RvS 24 maart 2005, nr. 142.624). Hetzelfde dient te worden opgemerkt betreffende de als bijlagen 8 tot en met 11 aan het verzoekschrift gevoegde getuigenverklaringen die allen fotokopieën betreffen.

2.2.6. De bewering van verzoekende partij er niet te zijn in geslaagd iemand te vinden om “*de reportage aangaande de Tsjetsjeense olie-industrie mee te brengen*” doet geen afbreuk aan de motivering dat er op heden geen krantenartikels of televisiereportages van de hand van verzoekende partij voorliggen. Het verweer van verzoekende partij geen plakboek te hebben kunnen maken van alle artikelen die zij heeft geschreven, mist feitelijke grondslag daar nergens uit de bestreden beslissing blijkt dat dit door verwerende partij van haar wordt verwacht. Wel brengt verzoekende partij niet één artikel of reportage bij, zoals verwerende partij terecht vaststelt.

2.2.7. Wat betreft het internetartikel “*Chechnya fields yield over 1 mln tn of oil*” (bijlage 4 bij het verzoekschrift) waarvan verzoekende partij stelt dat dit het bewijs is dat zij heeft gewerkt voor Groznetgaz stelt de Raad vast dat inderdaad in dit artikel verzoekende partij wordt aangeduid als de persverantwoordelijke van voornoemd bedrijf – wat op zich geen punt van discussie uitmaakt in de bestreden beslissing – doch geen bewijs is dat verzoekende partij een journalist was die controversiële artikels of reportages heeft gemaakt waardoor zij problemen zou hebben gekregen in haar land van herkomst.

2.2.8.1. Aangaande de motivering niet precies te weten voor wie verzoekende partij op de vlucht is, betoogt verzoekende partij dat het in Tsjetsjenië vaak niet duidelijk is welke brigades er allemaal werkzaam zijn, doch is het zo dat de meeste incidenten gebeuren met betrokkenheid van de autoriteiten.

2.2.8.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij bij het verhoor op het Commissariaat-generaal van 28 juli 2011 (administratief dossier, stuk 8a, p. 4) op de meermaals herhaalde vraagstelling voor wie zij op de vlucht is navolgende uitermate nietszeggende antwoorden produceert: “*Ik weet niet wie dat zou kunnen doen.*”, “*Dat waren mensen die mij wilden vermoorden.*”, “*Dat zijn heel wrede mensen.*”, “*Hoe kan ik dat weten? ik kan alleen vermoeden.*” De Raad oordeelt dat van een journalist die beweert aan onderzoeksjournalistiek te hebben gedaan betreffende controversiële thema's en hierdoor meerdere hooggeplaatste personen te hebben geschoffeerd in redelijkheid kan worden verwacht enige duiding te geven over de personen die hij vreest en voor wie hij zijn land is ontvlucht. Desbetreffende motivering blijft derhalve onverminderd overeind.

2.2.9. Met betrekking tot de motivering niet te weten welke specifieke elementen uit de journalistiek de aanleiding waren van het incident anno 1997 – verzoekende partij kan niet duiden van wat zij Dudayev, Jeltsin en Aftarganov concreet beschuldigde en kan zich evenmin enig precies artikel uit deze periode

herinneren – beperkt verzoekende partij zich te stellen dat “zij een zekere angst heeft om uit de biecht te klappen”.

De Raad wijst er evenwel op dat van een asielzoeker redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over de aanvraag van verzoekende partij tot hulp en bescherming, van begin af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten. Van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de autoriteiten van het onthaalland vraagt, mag immers worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. De kandidaat-vluchteling dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (RvS 13 oktober 2005, nr. 150.135). De Raad stelt vast dat verzoekende partij in haar verzoekschrift louter volhardt in haar standpunt desbetreffende geen nadere informatie te verstrekken. Dit volstaat echter niet om de beslissing van verwerende partij op dit punt te ontkrachten, nu het aan verzoekende partij toekomt om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, alwaar zij op voormelde wijze in gebreke blijft. Bijgevolg blijft desbetreffende vastgestelde flagrante onwetendheid betreffende wezenlijke elementen van het door verzoekende partij voorgehouden asielrelaas onverminderd overeind.

Waar verzoekende partij nog opwerpt nooit te hebben gesteld dat de reportage waaraan hij had gewerkt in 1997 ook de aanleiding was van de aanval in hetzelfde jaar wijst de Raad erop dat verzoekende partij wel heeft aangegeven dat deze aanval te maken had met haar beroep als journalist (administratief dossier, stuk 8a, p. 7-8). Van verzoekende partij mag dan ook worden verwacht dat wanneer haar vragen worden gesteld over deze journalistieke activiteiten, naar de concrete inhoud van de belastende artikels of reportages en op welke wijze en waarom zij voor wie belastend waren, zij hierop een correct antwoord kan geven, *quod non*.

2.2.10.1. Betreffende de vastgestelde onwetendheden aangaande de informatievergaring met betrekking tot de corruptie in verband met de compensatiebetalingen beroept verzoekende partij zich als journalist op de geheimhouding van haar bronnen, stelt zij hierover geen lijst van data en namen te hebben bijgehouden niet wetende dit later bij een asielinstantie te moeten toelichten en werpt zij op dat het onterecht is haar te verwijten niet alle details te kennen over het gehele corruptiesysteem inzake de compensatiebetalingen daar haar onderzoekswerk nog niet voltooid was.

2.2.10.2. Betreffende het zich beroepen op de geheimhouding van de bronnen stelt de Raad vast dat dit een *post factum* verklaring betreft die daarenboven strijdig is aan de desbetreffende verklaringen afgelegd bij het verhoor op het Commissariaat-generaal van 8 september 2011. Nadat verzoekende partij aanvankelijk verklaarde geen namen te kunnen geven daar dit het leven van deze mensen mogelijk in gevaar zou brengen, waarop de interviewer onmiddellijk wees op het vertrouwelijk karakter van de asielprocedure, stelt verzoekende partij zich geen namen meer te kunnen herinneren (administratief dossier, stuk 5, p. 4-5). Bovendien spreekt verzoekende partij zich in het verzoekschrift betreffende deze verschoningsgrond tegen door naast het beroepsgeheim als journalist te stellen dat zij geen lijst van namen heeft bijgehouden niet wetende deze informatie later voor een asielinstantie te moeten toelichten. *A contrario* zou derhalve in de wetenschap voor een asielinstantie te moeten verschijnen wel een lijst hebben voorgelegd. Ten slotte wijst de Raad desbetreffend op de medewerkingsplicht, zoals vermeld onder punt 2.2.9., waartoe verzoekende partij zeker gezien het strikt vertrouwelijk karakter van de asielprocedure gehouden is.

Verder wijst de Raad erop dat van een beweerd onderzoeksjournalist die zich informeert over een uiterst controversieel thema als corruptie bij compensatiebetalingen mag worden verwacht minstens bij benadering te kunnen weergeven waar en wanneer hij deze informatie heeft verworven. De bewering zich enkel te kunnen herinneren deze informatie “*vorig jaar*” te hebben verkregen en dit niet in het minst te kunnen verfijnen (“*dit is moeilijk te herinneren*”) (administratief dossier, stuk 5, p. 4)) is volstrekt ongeloofwaardig.

Het verweer van verzoekende partij betreffende het niet of niet meer weten van de namen van de invloedrijke personen die bij de fraude betrokken waren, met name dat haar onderzoekswerk nog niet was afgerond, kan door de Raad niet worden aanvaard. Immers stelt verzoekende partij zelf bij het verhoor op het Commissariaat-generaal dat het niet eens de moeite waard was om de namen te onthouden van de personen die aan het hoofd stonden van de compensatiediensten (administratief dossier, stuk 5, p. 5).

2.2.11. Betreffende de videotapes stelt verzoekende partij niet te weten wat er effectief met deze tapes is gebeurd. Zij weet enkel dat ze weg zijn, doch niet of ze zijn vernietigd of elders ondergebracht, aldus

verzoekende partij. Verzoekende partij bevestigt derhalve desbetreffende motivering in de bestreden beslissing.

2.2.12. Waar verzoekende partij opwerpt dat de controle aan de Europese buitengrenzen niet waterdicht is, merkt de Raad op dat nergens in de bestreden beslissing het tegendeel wordt gesteld. Wel wijst de Raad erop dat van een persoon die uit ernstige vrees voor vervolging zijn land van herkomst verlaat en op illegale wijze op weg is naar Europa, redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij alert is omdat hij op elk moment riskeert te worden tegengehouden door de strikte controles zoals gesteld door verwerende partij. Het is dan ook een negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van verzoekende partij dat zij zonder enig reisdocument reisde, ook niet met een vals. In het licht van deze zeer scherpe controles is het daarenboven uiterst onwaarschijnlijk dat de mensensmokkelaar, mede ter beveiliging van zichzelf bij een effectieve controle, zijn klant niet in kennis zou hebben gesteld over wat bij een eventuele controle diende te gebeuren.

De opmerking van verzoekende partij dat het niet zo is dat wanneer het verhaal omtrent de reisweg ongeloofwaardig zou zijn deze lijn zomaar kan worden doorgetrokken naar de interne feiten kan door de Raad niet worden bijgetreden. Immers indien een clandestiene reis als ongeloofwaardig wordt bevonden, ontstaat *a contrario* het vermoeden dat er op een legale wijze werd gereisd en derhalve in het bezit van een internationaal paspoort. Door het zich te bedienen van een dergelijk paspoort plaatst men zich onder de bescherming van de autoriteiten van het land van herkomst wat niet verenigbaar is met een vrees voor deze autoriteiten.

2.2.13. Betreffende het gesolliciteerd karakter van de brief van Ruslan Martagov van 26 juli 2011 werpt verzoekende partij tegen dat wanneer men een brief aan iemand vraagt dit altijd gesolliciteerd is.

De Raad merkt op dat ondanks de beweerde uiterst lange staat van dienst als journalist verzoekende partij geen bewijs van haar journalistieke bezigheden kan voorleggen uitgaande van een krant, een radio- of televisiestation, een media-agentschap of een journalistenbond waaruit officieel blijkt dat zij effectief beroepsmatig journalist was. Voormelde brief gaat daarentegen uit van een particulier persoon die op vraag van verzoekende partij attesteert dat zij in de periode van diens politieke loopbaan, meer in het bijzonder in de jaren 1995-1996, bij hem als journalist-medewerker in dienst is geweest, wat geen enkel officieel karakter vertoont. Verwerende partij kan dan ook in deze context terecht besluiten tot het gesolliciteerd karakter ervan. Desbetreffend benadrukt de Raad wederom dat aan faxberichten en fotokopieën geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend daar deze gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren zijn.

2.2.14. De vastgestelde onaannemelijkheden en talrijke flagrante onwetendheden betreffende wezenlijke elementen van het voorgehouden asielrelaas en de ontstentenis van enig bewijs van journalistieke verslaggeving van de hand van verzoekende partij en van enig officieel bewijs van haar journalist-zijn verhindert aan dit relaas enig geloof te hechten en laat niet toe verzoekende partij de status van vluchteling met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet toe te kennen.

2.2.15. Het paspoort van verzoekende partij betreft enkel haar identiteit die in onderhavige bestreden beslissing niet ter discussie staat.

Het aan het verzoekschrift gevoegde medisch attest betreft een aandoening van nierinsufficiëntie en doet inhoudelijk geen afbreuk aan de voormelde vaststelling van het ongeloofwaardig bevinden van het voorgehouden asielrelaas.

Waar verzoekende partij als bijlage bij het verzoekschrift enkele internetartikelen voegt handelend over verdwenen en vermoorde journalisten wijst de Raad erop dat elke asielaanvraag individueel dient te worden onderzocht en in onderhavige zaak geen geloof kan worden gehecht aan de voorgehouden problemen omwille van de professionele bezigheid als journalist.

Betreffende de ter terechtzitting neergelegde tweede brief van Ruslan Martagov waarin deze attesteert dat verzoekende partij journalist zou zijn geweest benadrukt de Raad nogmaals dat dergelijke brief uitgaat van een particulier persoon en derhalve geen officieel karakter heeft. Bovendien moet om de reeds voormelde reden ook hier het gesolliciteerd karakter worden vermeld. Ten slotte wijst de Raad erop dat documenten kunnen worden bijgebracht ter ondersteuning van een voorgehouden asielrelaas, doch niet vermogen een volstrekt ongeloofwaardig relaas in zijn geloofwaardigheid te herstellen. Aan documenten kan slechts bewijswaarde worden toegekend voor zover zij gepaard gaan met een geloofwaardig relaas.

2.2.16. De Raad merkt op dat uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het door verzoekende partij voorgehouden asielrelaas, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat

verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielaanbod, meer bepaald met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij vergenoegt zich te verwijzen naar de nog steeds aanwezige mensenrechtenschendingen in Tsjetsjenië, doch brengt evenwel geen concrete elementen aan die illustreren dat zij een reëel risico loopt op ernstige schade met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Echter, ook voor subsidiaire bescherming rust de bewijslast op verzoekende partij. De Memorie van Toelichting bij het wetsontwerp tot wijziging van de vreemdelingenwet stelt het volgende: *“Indien subsidiaire bescherming wordt toegekend, moeten de verzoekers echter aantonen dat hun leven of hun persoon ernstig worden bedreigd omwille van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands conflict. Ook wanneer de gronden voor deze vrees niet specifiek zijn voor het individu, moet iedere verzoeker aantonen dat hij geconfronteerd wordt met een situatie waarin de vrees voor zijn persoon of zijn leven aantoonbaar is”* (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, Parl. St. Kamer, zittingsperiode 51, n° 2478/001, p. 86-87). Zelfs zonder noodzaak van het bewijs van een “individuele” dreiging volstaat het niet louter naar een algemene toestand te verwijzen en dient verzoekende partij enig verband met haar concrete toestand aan te tonen (RvS 24 november 2006, nr. 165.109). De Raad stelt vast dat verzoekende partij met de loutere verwijzing naar de algemene situatie in Tsjetsjenië betreffende de nog steeds aanwezige mensenrechtenschendingen aldaar – hetgeen door verwerende partij in de bestreden beslissing trouwens niet wordt ontkend – niet aantoont dat er in Tsjetsjenië een situatie heerst van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet en dat er dientengevolge een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon kan worden aangenomen. Dit klemt des te meer nu uit de gegevens van het administratief dossier, meer bepaald de *“Subject Related Briefing: Russische Federatie/Tsjetsjenië - Veiligheidssituatie in Tsjetsjenië”* van 20 juni 2011 (administratief dossier, stuk 16, deel 1) blijkt dat, hoewel Tsjetsjenië niet vrij is van problemen, de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij vooral om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuur en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door de acties beperkt. Bijgevolg is de situatie er niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een “reëel” risico op ernstige schade als gevolg van “willekeurig” geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art. 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. De motivering dat er actueel in Tsjetsjenië voor gewone burgers niet langer kan gewag gemaakt worden van een reëel risico ingevolge het binnenlands conflict wordt door de verwijzing naar de er nog steeds aanwezige mensenrechtenschendingen en de vaststelling dat Tsjetsjenië nog steeds niet vrij is van problemen niet weerlegd.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.17. De middelen kunnen niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen januari tweeduizend en twaalf door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT